

af Sandsynlighed for, at Skovene nok ville vedblive at være tilstede. Jeg maa i dette Forhold have mere end Sandsynlighed, jeg maa have Sikkerhed. Denne faaer jeg ikke ved at mindes, hvad der engang tidligere er steet her i Landet, hvad der steet i den sidste Halvdeel af forrige Aarhundrede, dengang Arvingslaget blev solgt, og i den saakaldte Herregaardslagtningsperiode; man vil erindre, at Halvdelen af Landets hele Skovbestand dengang forsvandt, hvorfor man netop fik denne Forordning af 27de September 1805. Man kan vistnok sige, at Forholdet nu er ganske anderledes end dengang. Dengang vare Skov- og Landeieendomsbesidderne tilbeels forgjældede, medens de nu ere rige Folk, Capitalister, og altsaa havde de dengang større Opfordring til at stille sig ved deres Skove. Men Noget er der, som altid bliver tilbage hos Mennesket, dets Lyst til Forandring, nye Planer, dets Lyst til at tilfredsstille sine Lidenskaber. Dette vil altid bevirke, at man ikke ubetinget kan sige, som et æret Medlem sagde, at, fordi Noget er det Fornuftigste for en Eier, vil han ogsaa gjøre det. Hvormange Gange seer man ikke en Eier ødelægge sin Eiendom, og kan det da ikke ventes, at en Mand, der ønsker at have en Capital i sin Haand, for Føde hugger sin Skov ned, for at skabe Penge til enten at tilfredsstille sine Lyster eller maastee ogsaa en Arbeidsvirksomhed, der gaaer i en ganske anden Retning end den, hvori Skovdriften gaaer.

Det vil sikkert forundre Enhver, naar der i Lovforslaget er taget den Bestemmelse, at Eierne af Lehn, Fideicommisser og Stamhuse skulle have Ministeriets Samtykke til at benytte deres Skove paa den i Udkastet omtalte Maade; thi er der Noget, i hvis Interesse det ligger eller om hvilke man skalde troe, at de ikke vilde ødelægge deres Skove, saa vil det netop være disse Besiddere; er der Noget, som man kan være sikker paa vil holde igjen og ikke let vil gjøre noget Ufornuftigt i saa Henseende, saa er det netop dem, af den simple Grund, deels at disse Eiendomme tilhøre Slægter, hvor der har udviklet sig en vis Tradition, der gjør, at man ønsker at overlevere til Efterkommere, hvad man har modtaget fra Forfædre, men ogsaa fordi disse Eiere i Almindelighed ere velhavende

Folk, der ikke have den Fristelse til at frigjøre Capitaler, og en tredie Grund, at det er en stor Behagelighed for en Capitalist at kunne have en Deel af sin Capital anbragt i Skove, fordi det er en Art Eiendom, der kun forholdsvis giver lidt Uleilighed, medens han kan faae mange Bryderier ved f. Ex. at have en Meierigaard bortforpagtet; det er i mange Tilfælde bekvemmere at trække Renter af sin Capital gjennem en Skov end gjennem en Avlsgaard. — Medens der saaledes i Lovkastet ligesom er værnet om de store Skove, har man ikke tænkt paa de mindre Skove; og jeg hørte til min Forbauselse, at den ærede Indenrigsminister sagde, at det var dem, han vilde have til at forsvinde. Jeg mener, at Skove af Middelsørrelse net op skalde holdes i Hævd; det er dem, som det er allervigtigst at bevare af Hensyn til de klimatiske Forhold. — Jeg maa, som en anden æret Taler, undre mig over, at man ikke har taget noget Hensyn til Panthaverne. Det Hensyn, vi hørte, der skal være taget til dem i § 3, og som iøvrigt staaer aldeles i Modstrid med Lovkastets Aand, er vistnok ikke aldeles tilstrækkeligt. Man har sagt, at Panthaverne jo kunde opsigte deres Capitaler; men de kunne osse komme lidt for seent i saa Henseende, og der er enkelte Panthavere, navnlig Creditforeninger, der ikke kunne gjøre det. Nu veed jeg vel, at disse kunne følge en anden Fremgangsmaade, nemlig lade foretage en ny Taxation, og hvis den viser en Forringelse, da efter deres Statuter forlange Laanet strax udbetalt; men jeg troer ikke, det vil være heldigt for Crediten i det Hele taget, om disse Forhold skalde udvikle sig paa denne Maade. Det synes ikke, som jeg antydede, at være stemmende med den Tanke, hvorfra Lovten gaaer ud, at § 20 i Forordningen af 27de September 1805 er i Slutningen af § 3 hævdet for deres Vedkommende, der have kjøbt inden førstkommende Nytaar. Det er jo indlysende, at naar man siger, at Friheden paa dette Omraade er saa god, er der ikke Grund til at nægte dem, der have kjøbt idag, at hugge i deres Skove, medens de, der købe om 14 Dage, efter den 1ste Januar, have Lov dertil, forudsat naturligvis at Loven vare bleven sanctioneret i Mellemtiden.